

04-12-2018

প্ৰাতঃ মুৰুলী

ওঁম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

**“মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকৰ আত্মিক যোগ হৈছে এভাৰ পিয়ৰ (সৰ্বদা পৱিত্ৰ) হ’বৰ কাৰণে কয়িনো
তোমালোকে পৱিত্ৰতাৰ সাগৰৰ লগত যোগ লগোৱা, পৱিত্ৰ দুনিয়া স্থাপনা কৰা”**

***প্ৰশ্ন :-** নিশ্চয় বুদ্ধিৰ সন্তানসকলৰ পোন-প্ৰথমে কোনটো নিশ্চয় দৃঢ় হোৱা উচিত? সেই নিশ্চয়ৰ লক্ষণ কি হ’ব?

***উত্তৰ :-** আমি এজন পিতাৰ সন্তান হওঁ, পিতাৰ পৰা আমি দৈৱী স্বৰাজ্য প্ৰাপ্ত কৰো - পোন-প্ৰথমে এইটো দৃঢ় নিশ্চয় হোৱা উচিত। নিশ্চয় হ’লে তৎক্ষণাত্ বুদ্ধিত আহিব যে আমি যি ভক্তি কৰিলোঁ সেয়া এতিয়া পুৰা হ’ল, এতিয়া স্বয়ং ভগৱানক আমি পালোঁ। নিশ্চয় বুদ্ধিৰ সন্তানসকলহে উত্তৰাধিকাৰী হয়গৈ।

***গীত :-** অ’ দূৰণিৰ পথিক..... (অ’ দূৰ কে মুচাফিৰ.....)

ওঁম্ শান্তি। পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায় - দূৰণিৰ পথিকটো সকলোৱে হয়। সকলো আত্মাই অতি দূৰৈৰ পৰমধামৰ নিবাসী হয়। এয়াও শাস্ত্ৰত আছে। আত্মা দূৰৈত থাকে, য’ত সূৰ্য চন্দ্ৰৰ কিৰণ নাথাকে। মূলবতন আৰু সূক্ষ্মবতনত কোনো ড্ৰামা নাই। ড্ৰামা হৈছে এই স্থূলবতনৰ, যাক মনুষ্য সৃষ্টি বুলি কোৱা হয়। মূলবতন আৰু সূক্ষ্মবতনত কোনো ৪৪ জন্মৰ চক্ৰ নাই। চক্ৰ মনুষ্য সৃষ্টিত দেখুওৱা হয়। মনুষ্য সৃষ্টি কি বস্তু, মনুষ্য কিহেৰে গঠিত? মনুষ্যত প্ৰথমে আছে আত্মা, দ্বিতীয়তে শৰীৰ। ৫ তত্বৰ পুতলা বনোৱা হয়। তাত আত্মা প্ৰৱেশ কৰি ভূমিকা পালন কৰে। গতিকে দূৰৈৰ নিবাসীতো সকলোৱে হয়। কিন্তু তোমালোকৰ নিশ্চয় আছে। মনুষ্যৰ নিশ্চয় নাই। পিতাই বুজাইছে - মোক দূৰৈৰ দেশৰ নিবাসী বুলি কোৱা কিন্তু তোমালোক আত্মাসকলৰো নিবাস স্থান একেই। সেই নাটকত যিয়ে ভূমিকা পালন কৰে তাত প্ৰত্যেকৰে নিজৰ-নিজৰ ঘৰ থাকে নহয় জানো। তাৰ পৰা আহি ভূমিকা পালন কৰে। ইয়াত তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা যে আমি সকলো এজন পিতাৰে সন্তান হওঁ, এখনেই ঘৰ পৰমধামৰ নিবাসী হওঁ। সেয়া হৈছে ব্ৰহ্ম মহাতত্ত্ব, এয়া হৈছে আকাশ তত্ত্ব। ইয়াত ভূমিকা পালন কৰা হয়, ৰাতি-দিন হয় সেইকাৰণে সূৰ্য-চন্দ্ৰও আছে। মূলবতনত দিন-ৰাতি নহয়। এই সূৰ্য-চন্দ্ৰ কোনো দেৱতা নহয়। এয়া হৈছে মণ্ডপ আলোকিত কৰি তোলাৰ চাকি। দিনত সূৰ্যই পোহৰ দিয়ে, ৰাতি চন্দ্ৰই পোহৰাই তোলে। এতিয়া সকলো মনুষ্যই বিচাৰে মুক্তিধামলৈ যাওঁ। এইটো জানে যে ভগৱান ওপৰত থাকে। ভগৱানকো স্মৰণ কৰে - হে পৰমপিতা পৰমাত্মা, তেতিয়া বুদ্ধি ওপৰৰ ফালে গুছি যায়। আত্মাই বুজি পায় কিন্তু অজ্ঞানতাই বেৰি ৰাখিছে। এইটোও জানে যে আমি ইয়াৰ নিবাসী নহয়। আমাৰ পিতা হৈছে তেওঁ। মুখেৰে অ’ গড্ ফাদৰ বুলিও কয়। আকৌ কৈ দিয়ে - সকলোৱে ফাদাৰ, গড্ সৰ্বব্যাপি হয়। সন্তানসকলক বুজোৱা হৈছে - সকলোৱেতো ফাদাৰ নহয়। সকলো আত্মা পৰম্পৰ ভাই-ভাই হয়। এইটো নজনা কাৰণে কাজিয়া-পেচাল কৰি থাকে। তোমালোক আত্মাসকল ভাই-ভাই হোৱা, এজন পিতাৰ সন্তান হৈছা। নিশ্চয় বুদ্ধিও ক্ৰমানুসৰি হয়। লৌকিক সম্বন্ধত নিশ্চয় থাকেই যে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হ’ব। ইয়াত পিতাৰ পৰা মায়াই বাৰে বাৰে মুখ ঘূৰাই দিয়ে। সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ হৈছা যেতিয়া মায়াও সৰ্বশক্তিমান হৈ যুদ্ধ কৰে। ৫ বিকাৰৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱাৰ যুদ্ধ। যুদ্ধটো প্ৰখ্যাত হয়। বাকী শাস্ত্ৰত যি কৌৰৱ-পাণ্ডৱ দেখুৱাইছে তেনেকুৱা কোনো কথা নাই। এয়া ৰাৱণৰ লগত যুদ্ধ বহুত কঠিন হয়। আমি বিচাৰো যে পিতাৰ স্মৃতিত থাকি আমি সম্পূৰ্ণ হওঁ, আত্মা শুদ্ধ হওঁক। যোগৰ বাহিৰে আৰু অন্য কোনো ৰাস্তাটো নাই। অন্য যি যোগ শিকে সেয়া কোনো

পৰিত্ৰতাৰ কাৰণে নহয়। সেয়া হৈছে সকলো স্থূল যোগ, অল্পকালৰ বাবে আৰু এই আত্মিক যোগ হৈছে সৰ্বদা পৰিত্ৰ হোৱাৰ কাৰণে। পৰিত্ৰতাৰ সাগৰৰ লগত আমি যোগ লগালে পৰিত্ৰ হৈ যাওঁ। পিতাই কয় - এই যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ পাপ ভস্ম হৈ যায়। বুদ্ধিয়েও কয় যে এয়া পতিত দুনিয়া। যাকেই নোসোধা - এয়া সত্যযুগ নে কলিযুগ? তেতিয়া ইয়াক সত্যযুগ বুলি কোনেও নক'ব। সত্যযুগটো নতুন দুনিয়া আছিল। তাক গল্ডেন এজ (সোণালী যুগ), ইয়াক আইৰণ এজ (লৌহ যুগ) বুলি কোৱা হয়। পুৰণি দুনিয়াক কলিযুগ আৰু নতুন দুনিয়াক সত্যযুগ বুলি কোৱা হয়। এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে যে এতিয়া সত্যযুগো হয় গতিকে কলিযুগো হয়। নহয়, নৰকবাসী মানেই নৰকবাসী। পুৰণি দুনিয়াক পতিত, নতুন দুনিয়াক পাৱন দুনিয়া বুলি কোৱা হ'ব। মনুষ্যৰ কাৰণেই বুজোৱা হয়, জন্তুৱে জানো ক'ব যে পতিত পাৱন আহক। যাকেই নোসোধা কিয় ক'ব যে এয়া নৰক। ভাৰতেই নতুন দুনিয়া স্বৰ্গ আছিল, ভাৰতেই পুৰণি দুনিয়া নৰক হয়। ভাৰতৰ ওপৰতেই জোৰ দিয়া হয়। অন্য সকলোবোৰ মাজত আহে। তাৰ লগত আমাৰ সম্বন্ধ নাই। আমাৰ ধৰ্মই বেলেগ, যি এতিয়া প্ৰায় লোপ হৈ গৈছে।

এতিয়া তোমালোক নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হৈছা। জানা যে আমি এজন পিতাৰ সন্তান হওঁ। পিতাৰ পৰা আমি স্বৰাজ্য প্ৰাপ্ত কৰো। প্ৰথমতে এইটো দৃঢ় নিশ্চয় হ'ব লাগে। জ্ঞান শুনে, সেয়াটো ঠিকে আছে। প্ৰজা হৈ যায়। বাকী আমি বেহদৰ পিতাৰ সন্তান হওঁ - এইটো নিশ্চয় হৈ যায়, বুজি পায় যে আমি ভক্তি কৰিছো ভগৱানক লগ পাবৰ কাৰণে। এতিয়া ভক্তি পুৰা হ'ল। এতিয়া ভগৱানে স্বয়ং আহি মিলিত হৈছে। তেওঁৰ পৰা সূৰ্যবংশীৰ স্বৰাজ্য পদ প্ৰাপ্ত হয়। আমি ইমান উচ্চ পদ পাওঁ। যেনেকৈ ধনৱান লোকে শিশুক তুলি লয় নহয় জানো। তেওঁলোকেতো এটা শিশুক লয়। ইয়াততো বেহদৰ পিতাক অনেক সন্তান লাগে। কয় - যিয়ে মোৰ সন্তান হ'ব তেওঁ স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ পাব। মোৰ হৈ নগ'লে উত্তৰাধিকাৰ ল'ব নোৱাৰে। শ্ৰীমততেই নচলে। যাৰ নিশ্চয় হৈ যায় তেওঁতো কয় - বাবা আপুনি পুনৰ আহিছে, বচ্, মইতো আপোনাৰ হাত এৰি নিদিওঁ। পিতাই সন্তানসকলক বুজায়, সন্তানসকলে আকৌ আনক বুজায় যে আমি পাৰলৌকিক পিতাৰ সন্তান হৈছোঁ। তেওঁৰ শ্ৰীমতত আমি চলোঁ, আমাক পৰমপিতা পৰমাত্মাই পঢ়ায়। ইমানবোৰ বি.কে. হৈছে যেতিয়া জৰুৰ নিশ্চয় আছে, তেন্তে আমিও কিয় বাৰু নহওঁ। লিখি পঠিয়াই দিয়া যে আমি আপোনাৰ হৈছোঁ। পিতাই ক'ব - মই জানো দূৰৈত আছো। মইতো ইয়াত বহি আছো, উপস্থিত আছো। ইয়াত প্ৰেক্ষিকেলত (বাস্তৱত) বহি আছো। যেনেকৈ প্ৰেচিডেণ্টৰ কাৰণে কোৱা যে তেওঁ এই সৃষ্টিত উপস্থিত আছে গতিকে ইয়াৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে প্ৰেচিডেণ্ট সৰ্বব্যাপি। এনেকুৱা পৰমপিতা পৰমাত্মা, যাক সুখ কৰ্তা, দুখ হৰ্তা বুলি কোৱা হয় তেওঁ সৰ্বব্যাপি হ'ব নোৱাৰে। তেওঁৰ উপস্থিতিত মনুষ্য ইমান দুখী কেনেকৈ হ'ব পাৰে? যেতিয়া পিতাৰ অনুপস্থিতিতো (স্বৰ্গত) কোনো দুখত নাথাকে।

পিতাই সন্তানসকলৰ কাৰণে বাহ (ঘৰ) সজাইছে। যেনেকৈ চৰাইয়ে সন্তানৰ কাৰণে বাহ সাজে, গতিকে পিতায়ে তোমালোকৰ কাৰণে তোমালোকৰ দ্বাৰাই ঘৰ সজাইছে। তোমালোক থাকিবৰ কাৰণেই স্বৰ্গৰ ঘৰ সজাই থকা হৈছে। পিতাই কয় তোমালোকে মোৰ মতত চলিলে স্বৰ্গত ৰাজ্য কৰিবগৈ। যদি পুৰা নিশ্চয় থাকে তেন্তে একদম আকোঁৱালি ল'ব। এনেকুৱাও নহয় যে ইয়াতেই বহি যাব লাগে। ঘৰ-সংসাৰটো এৰিব নালাগে। তেওঁলোকেতো ঘৰ-সংসাৰ এৰি দিয়ে। গুৰুক ভগৱান বুলি ভাবে। তেওঁলোকে জীৱন্তে মৃত্যুবৰণ নকৰে। তোমালোকেতো জীৱন্তে মৃত্যুবৰণ কৰি পুনৰ সত্যযুগত জীৱ লাগে। তোমালোকে পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। যেতিয়া নিশ্চয় হ'ল যে বেহদৰ পিতাই পঢ়ায় 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে তেন্তে তেওঁৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। সন্তান হ'লা যেতিয়া পিতাই নিৰ্দেশনা দিব। প্ৰথমতে এসপ্তাহ ভাৰ্জিত বহা। তোমালোকে নিতৌ জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰি থাকিব। সকলোৱেতো একেদৰে নুবুজে, প্ৰত্যেকে

নিজৰ পুৰুষাৰ্থ আৰু ভাগ্য অনুসৰি পায়। পুৰুষাৰ্থ আৰু ভাগ্যৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। গম পোৱা যায় যে ভাগ্যত কি আছে? কি পদ পামগৈ? পিতাৰ হৈ পিছত গৃহস্থ ব্যৱহাৰতো থাকিব লাগে। অচ্ছা, গৃহস্থ ব্যৱহাৰ নাই যদি গৈ অন্ধৰ লাখুটি হোৱাগৈ। সত্য নাৰায়ণৰ কথা শুনাবলৈ নিশ্চয় যাব লাগে।

এতিয়া চোৱা, প্ৰেম সন্তানটি সেৱাত গৈছে। যিসকলে নিমন্ত্ৰণ দিছিল তেওঁলোকে সম্ভাষণ জনালে, বহুতৰ লগত পৰিচয় কৰালে, প্ৰভাৱিত হ'ল। কিন্তু বাবাই কয় - নিশ্চয় বুদ্ধি এজনৰো নাই যে এওঁলোকক বেহদৰ পিতাই পঢ়ায়, যাৰ দ্বাৰা 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। প্ৰভাৱিত হয় কিন্তু এইটো নিশ্চয় জানো হ'ল যে যথাযথ জ্ঞানৰ সাগৰ পিতাই পঢ়াই আছে। হয়, মাথোন ক'ব বহুত ভাল লাগিল। বাহিৰত গ'লেই সকলো শেষ। কোনোবা বিৰলাইহে পুৰুষাৰ্থ কৰিব। যদিও নিজৰ মাজত সংসংগ কৰিব কিন্তু তেওঁলোকো নিশ্চয় বুদ্ধিৰ নহয়। হাফ কাষ্ট (অৰ্ধ বৰ্ণ) বুলি কোৱা হয়। নিশ্চয় আৰু সংশয়। এতিয়াই ক'ব পিতাই পঢ়ায়, এতিয়াই ক'ব এয়া কেনেকৈ হ'ব পাৰে? হয়, পৱিত্ৰ হোৱাটো ভাল কিন্তু পৱিত্ৰতাৰ থকাটো অতি কঠিন কাম। প্ৰথমতে নিশ্চয় লাগিব যাতে দৃঢ়তাৰে গদগদ হৈ লিখে। যেনেকৈ বন্ধনত থকা গোপিনীসকলে পত্ৰ লিখে তেনেকৈ জানো নিৰ্বন্ধনত থকাসকলে লিখে। বাবাই লিখি দিয়ে যে এজনকো নিশ্চয় বুদ্ধিৰ কৰি তোলা নাই। হয়, সাধাৰণ প্ৰজা বনাইছে, উত্তৰাধিকাৰী বনোৱা নাই। এজনো নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হোৱা নাই। নিশ্চয় বুদ্ধিৰ জনহে উত্তৰাধিকাৰী হয়। কোনোবা যদিও নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হয় কিন্তু জ্ঞান ধাৰণ নকৰে গতিকে সেই বংশতেই গৈ দাস-দাসী হয়গৈ। আগলৈ গৈ সঠিক সাক্ষাৎকাৰ হ'ব। এইটো গম পোৱা যাব যে মই দাস-দাসী কিমান নম্বৰত হ'মগৈ? তেতিয়া বহুত পশ্চাতাপ হ'ব। মইতো শ্ৰীমতত নচলিলোঁ সেই কাৰণে এই অৱস্থা হ'ল। তথাপিও যিকোনো পৰিস্থিতিত ড্ৰামা বুলিয়ে কোৱা হ'ব। তেওঁৰ ড্ৰামাত এয়াই কল্প-কল্পান্তৰৰ ভূমিকা আছিল। সাক্ষাৎকাৰ হ'বই। অন্তত ৰিজাল্ট ওলাব। তেতিয়া কোৱা হ'ব এনেকুৱাই হ'বলগীয়া আছিল। মোৰ ভাগ্যত এয়াই আছিল। তোমালোকৰ পঢ়াৰ ৰিজাল্ট ওলাব। এইখন হৈছে অতি উচ্চ স্কুল। পঢ়াওঁতা এজনেই, এটাই পঢ়া, এটাই পৰীক্ষা। শিক্ষকে জানে এইগৰাকী বিদ্যাৰ্থী কেনেকুৱা। সকলোৱে উন্নতি কৰি গৈ থাকে। আগলৈ বহুত কিবা-কিবি গম পাই যাব। বাৰে বাৰে তোমালোক ধ্যানত গুছি যাব। যেনেকৈ আৰম্ভণিত গৈছিল। তোমালোকেও বুজি পাই থাকা, পিতায়ো বুজি পাই থাকে। তোমালোকে ভুল কৰা, শ্ৰীমতত নচলা। এনেকৈ চলোতে চলোতে অভ্যাসত পৰিণত হৈ যায়। লাগিলে তোমালোকে সোধা - শিৱবাবা মই আপোনাৰ শ্ৰীমতত চলোঁনে? বাবাই কৈ দিব তুমি নচলা সেইকাৰণে তোমাৰ ভাগ্য এনেকুৱা দেখা পোৱা গৈছে। বুজা যায় যে এতিয়া দশা বেয়া, আগলৈ খুলিও যাব পাৰে। কোনোৱে কামৰ পাতলীয়া নিচাত বাগৰি পৰে। ভাৰত পৱিত্ৰ আছিল, শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আছিল যি এতিয়া ভ্ৰষ্টাচাৰী হৈ পৰিল। সেই শ্ৰেষ্ঠ দেৱতাসকলৰ মহিমাও আছে নহয় জানো। পিতাই কয় - এয়া হৈছে আসুৰি সম্প্ৰদায়, মই আহিছোঁ দৈৱী সম্প্ৰদায় স্থাপনা কৰিবলৈ। এই দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম হৈছে আটাইতকৈ উচ্চ। পিতাই হৈছে পতিত-পাৱন। কিন্তু মানুহে একোৱে বুজি নাপায়। যিয়েই ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ আহে - পৱিত্ৰ নিশ্চয় হয়। প্ৰতিটো কথাতে ভাল-বেয়া আছে। কম ভাগ্যৱান আৰু ভাল ভাগ্যৱান লোক আছে। এতিয়া এই ৰাৱণ ৰাজ্যৰ শেষ হ'ব। এই ৰাৱণৰ নগৰীত জুই লাগিব। তোমালোক ৰামৰ সেনা বহি আছে। যি এই ধৰ্মৰ হ'ব তেওঁলোকে বুজি গৈ থাকিব। ক্ৰমানুসৰি বুজি পায়। কাৰোবাৰ এপাত শৰেই জনকৰ নিচিনাকৈ লাগিলে সমৰ্পিত হৈ যায়। তেওঁ কোনোধৰণৰ উজুহাত নেদেখুৱাব। উজুহাত ইয়াত দেখুৱাব নোৱাৰে। কিন্তু মায়াৰ ধুমুহাও বহুত আহে। নিজৰ বংশকে পাহৰাই দিয়ে যে আমি ঈশ্বৰৰ সন্তান হওঁ। গতিকে সন্তানসকল বহুত মিঠা হ'ব লাগে। কামৰ অলপো নিচা থাকিব নালাগে। কাম হৈছে মহাশত্ৰু। এয়া সকলোতকৈ ডাঙৰ পৰীক্ষা হয়। বাবাই কয় - সন্তানসকল, একেলগে থাকিও পৱিত্ৰ হৈ দেখুওৱা। পিতাই সন্তানসকলৰ অৱস্থাক জানে। নিশ্চয় বুদ্ধিৰ সকলে পিতাক নিজৰ বতৰা দিব যে বাবা, মই আপোনাৰ স্মৃতিত থাকো, এইটো-এইটো আপোনাৰ সেৱা কৰো। সেৱাৰ

বাতৰি লিখা তেতিয়াহে বিশ্বাস কৰিম। সেৱাৰ প্ৰমাণ দিয়া তেতিয়া বাবাই বুজিব এওঁৰ ওপৰত ভাল আশা ৰাখিব পৰা যায় আকৌ এইটোও বুজিব লাগে যে বাবা অকলে, আমি সন্তান বহুত আছো। এনেকুৱা নহয়, বাবাই সদায়-সদায় সাঁহাৰি জনাব লাগিব। নহয়, পিতা হৈছেই দৰিদ্ৰ নিবাসী। দান দুখীয়াক দিয়া হয়। এই ভাৰত খণ্ড দুখীয়া হয়। ভাৰতেই ধনৱানৰ পৰা দুখীয়া হৈছে। এয়া কোনেও গম নাপায়। এই ভাৰতেই হৈছে অবিনাশী খণ্ড, য'ত ভগৱানে অৱতাৰ লয়। ভাৰত সোণৰ চৰাই আছিল অৰ্থাৎ সকলো সুখৰ ভাণ্ডাৰ আছিল। যি সুখধামলৈ যাবৰ কাৰণে আমি সকলোৱে পুৰুষাৰ্থ কৰি আছো। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) কোনোধৰণৰ উজুহাত নেদেখুৱাই পিতাৰ শ্ৰীমতত চলি থাকিব লাগে। সেৱাৰ প্ৰমাণ দিব লাগে।
- (2) আমি ঈশ্বৰৰ সন্তান হওঁ, আমাৰ অতি উচ্চ বংশ আছে, এইটো পাহৰিব নালাগে। নিশ্চয় বুদ্ধিৰ হ'ব লাগে আৰু আনকো নিশ্চয় বুদ্ধিৰ কৰি তুলিব লাগে।

***বৰদান:-** ব্ৰাহ্মণ জন্মৰ বিশেষত্ব আৰু বিচিত্ৰতাক স্মৃতিত ৰাখি সেৱা কৰোঁতা সাক্ষী হোৱা

এই ব্ৰাহ্মণ জন্ম দিব্য জন্ম হয়। সাধাৰণ জন্মধাৰী আত্মাসকলে নিজৰ জন্মদিন বেলেগে পালন কৰে, বিবাহৰ দিন, বন্ধুত্বৰ দিন বেলেগে পালন কৰে, কিন্তু তোমালোকৰ জন্ম দিনো সেয়াই, গতিকে বিবাহৰ দিন, মাতৃ দিৱস, পিতৃ দিৱস, বাগদানৰ দিন সকলো এটাই কিয়নো তোমালোক সকলোৰে প্ৰতিশ্ৰুতি আছে - এজন পিতা দ্বিতীয় কোনো নাই। গতিকে এই জন্মৰ বিশেষত্ব আৰু বিচিত্ৰতাক স্মৃতিত ৰাখি সেৱাৰ ভূমিকা পালন কৰা। সেৱাত ইজনে-সিজনৰ সহযোগী হোৱা, কিন্তু সাক্ষী হৈ সহযোগী হোৱা। অলপো কাৰো প্ৰতি বশ্যতা যাতে নাথাকে।

***শ্লোগান:-** নিচিন্ত বাদশ্বাহ সেইজন যাৰ জীৱনত নম্ৰতা আৰু অথ'ৰিটিৰ (প্ৰাধিকাৰৰ) ভাৰসাম্যতা আছে।

ওঁম্ শান্তি!!
